

Η

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΙΘΜ 13 — Σεπτέμβριος 1842. — ΤΟΜ. Β΄

Β.Β. 1787

Εὐτυχῶς τὸ προσδιορισθὲν αὐτῆς ἔτος διανύσασα ἡ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ, ἔμελλε, δι' αἰτίας τινὰς, νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν κοινὴν κατὰ τὰ μέρη μας τύχην τῶν τοιοῦτου εἶδους πονημάτων. Ἡ εὐγενὴς μ' ὅλον τοῦτο προτροπὴ καὶ ἐνθάρρυνσις τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ ἔθνους Σοφῶν καὶ τινῶν φιλελλήνων μὲ παρώτρυνε νὰ ἐξακολουθήσω τὴν σειρὰν αὐτῆς ἐπὶ πλεόν. Τὴν ἀτέλειαν τοῦ πράγματος καὶ μόνος νῦτύχησα νὰ γνωρίσω, ἀλλὰ καὶ πλειότερον τούτου, στοχάζομαι, δὲν ἤθελεν ἔχει δίκαιον νὰ ἐλπίσῃ τις κατὰ πρῶτον ἀπὸ μέρη ὅπου ἡ ἔλλειψις καὶ τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀκόμη μέσων καὶ ἡ φυσικὴ οὐκ ὀλίγων ἀδιαφορία εἶναι μέγιστα προσκόμματα εἰς τὸν ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ πράξῃ καὶ τὸ παραμικρότερον καλὸν νὰ συνεισφέρῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον εἰς τὴν πατρίδα τοῦ ἔρανον. Ὁ σκοπός μου, εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς Φιλολογίας, ἦτο καὶ εἶναι, δι' ἀπανθισμοῦ, μικρὰν τινα μόνον νύξιν διαφόρων γνώσεων νὰ δόσω εἰς τοὺς Ἀναγνώστας μου. — Αἱ γνώσεις εἶναι ἀναμφισβητήτως τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα τῶν ὅσα θυνάμεθα ν' ἀποκτήσωμεν, καθότι αὐταί, πρὸς τοῖς ἄλλοις, διευθύνουσι καὶ τὴν χρῆσιν τῶν σωματικῶν μας δυνάμεων, καὶ τὴν βελτιόνουσιν ἐπὶ μᾶλλον. Καὶ ἐκ τῆς ἀπλῆς δὲ παρατηρήσεως φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἄλλο μέσον δύναται νὰ καταστήσῃ τοσοῦτον εὐκολοαποκτήτους τὰς γνώσεις, ὅσον τὸ θείον τοῦτο χρῆμα ὁ Περιόδικος τύπος· καὶ μὲ μεγίστην μας ἐκπληξιν βλέπομεν ὅτι οὗτος πρὸ πάντων συνέτεινε νὰ ἐπαυξήσῃ

μᾶλλον τὰ φῶτα. δι' αὐτοῦ οἱ σοφοὶ Εὐρωπαῖοι ἔφεραν διὰ μιᾶς εἰς τοσαύτην μεγάλην πρόσοδον τὰς ἐφευρέσεις των, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοσαύτας μεγάλας ὠφελείας ἐξαρύσθησαν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, ὅσαι ἦσαν ἀνέλπιστοι εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν. Ἄν δὲ καὶ τὰ ἡμέτερα ταῦτα ἦναι μικρὰ κατὰ τὸ παρὸν, παραβαλλόμενα μὲ τὰ ἐκείνων, καὶ ἐπομένως μικρὸν ὑπόσχονται καὶ τὸ ὄφελος δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζόμεθα. ἀλλὰ καὶ ν' ἀναπολωμέν μάλιστα ὅτι τέλειον οὐδὲν γεννᾶται εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀπ' αὐτῆς δὲ τοῦ χρόνου πέφυκεν αὐξέσθαι. — Ἐν τοσούτῳ δ' ἡ Φιλολογία δὲν λείπει νὰ παρακαλέσῃ τοὺς Λογίους, ἵνα, μὲ τὴν συνήθη αὐτῶν προθυμίαν καὶ ὀργῶσαν θέλησιν, συνεισφέρωσιν εἰς αὐτήν, εἴτε ἐκ συνθέσεως εἴτε ἐκ μεταρράσεως, πᾶν ὃ, τι κρίνωσι καλὸν καὶ χρήσιμον εἰς τὴν πρόσοδόν μας

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

(Ἐκ Διαφόρων Συγγραφέων Ἀπειρίσματα)

Τὸ πρῶτον καὶ κυριώτερον ἔργον τῶν ὅσοι ἀναλαμβάνουσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων, εἶναι νὰ θωρῶσι τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔχουσι κλισίαν εἰς τινὰ ἐπιστήμην ἢ τέχνην ἢ ἐπάγγελμα. Εἰς τοῦτο δ' ὀφείλουσιν ἀκόμη νὰ προσέχωσι καὶ ὅσοι σκέπτονται δι' ἑαυτοὺς, ἂν καὶ, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, τὸ πρᾶγμα ἦναι πολλὰ δύσκολον, διότι κανεὶς βέβαια δὲν δύναται νὰ κρίνῃ ἀμερολήπτως περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἰκανότητος. Βέβαια τὸ εἰς ἑμὲ αὐτὸν φαινόμενον μέγα, εἰς ἄλλους εἶναι ἐλάχιστον, καὶ ἐπομένως διὰ τὴν φυσικὴν ἡμῶν φιλαυτίαν δυνάμεθα νὰ ἐπιχειρισθῶμεν πολὺ ἀνώτερα τῶν δυνάμεων καὶ τῶν προτερημάτων μας. Ἐσοῦτον δύσκολον μ' ὅλον τοῦτο δὲν εἶναι νὰ κρίνωμεν τὴν ἰκανότητα τῶν ἄλλων, καὶ μάλιστα τῶν νέων.